

ŠLAP OKOLO SLAP

Kolíkáč – Jsme jeden tým

Jasně si vzpomínám, jak na valné hromadě v prosinci 2007, přišel za mnou Kuře s Malinou, že prý chtějí udělat silniční závod. S „hrůzou“ v očích jim sděluji, ať domyslí co to všechno obnáší, že to není jen najít pěknou trať a nakreslit cílovou čáru. Ale oni se nenechali odradit a v mírně bujaré náladě se začalo plánovat, Kuře má chatu na Slapech, je to tam prý pěkně zvlněné, žádný závod se tam moc nepořádá, že by to bylo jako okolo Slapské přehrady a Lucka od Kuřete už hází příhodný název „Šlap okolo Slap“. A prý to bude jen takový zkušební ročník. V lednu ale Marťas už sepisuje UAC propozice a sjednává s Petrem Škrabalem volný termín v kalendáři. Jsem v šoku, hned do UACu? To potěš! Ale co, kluci jsou mladí, tak ať to zkusí. Prý všechno zařídí a na mě zbývá jen sehnat lidi do zatáček

A už je tu trasa, profil, fotky ze zasněžené tratě od Kuřete na Malinách, Robin se Sousedem už mají logo, Rainy zařizuje papírování. Já vůbec nestíhám, PRS mě dokonale pohltit a sebral všechnen volný čas. Stále si říkám, organizace ŠOSu prostě až po PRSu, snad to kluci ohlídnají. 14 dní do startu, Diablo se vrhá na prezentaci, Šlapky se probouzejí a hlásí svoji pomoc jako regulovčící.

10 dní do startu scházíme se a ladíme všechny detaily, zaváděcí vozidla, diplomy, cedule, ceny. Šemík je zvolen předsedou rozhodčích, bohužel hospoda na prezentaci prý není jistá, maluje se.

5 dní do startu se Kuře zblázní do nového cíle, prý hrozně romantická stojka, úzká cesta mezi domy. Jsem proti, jako většina, ale Kuře už to nahlásil na UACu, objevuje se to na jejich webu. To je zmatek, do háje. Ve čtvrtek zametací četa prohlíží nový cíl a Rainy okamžitě volá Kuřeti, ať se vrátíme k původní variantě. Kuře pod tíhou argumentu kapituluje

Už jsem z toho na „prášky“, zase měníme mapky na webu. Naštěstí doma mě Katka uklidňuje, neboj dopadne to dobře a iniciativně se hlásí na prezentaci a k zapisování výsledků. Koukám na ní, jak si všechno připravuje a vypadá to, že jí to i baví. Stále čekám, až řekne dej mi s tím kolem už pokoj, ani bych se totiž nedivil, žít s takovým šlencem, co na nic jiného moc nemyslí, asi není jednoduché, ale ona mě podporuje ...

Sobota, den D, vstáváme brzy, děti odvést k babičce a dědovi, naložit plné auto věcí a frčíme na Slapy. Jsem naplněn adrenalinem, vše se připravuje, přijíždí první auta ověšená závodními speciály. Parkoviště se plní až po okraj, regulovčící se rozváží na svá stanoviště, prezentace klope bez problémů. Zdobíme zaváděcí auta, umísťují se výstražné cedule do zatáček. Je tu spousta známých, jak Šlapek, tak ostatních cyklistů, velkolepá atmosféra, aspoň pro mne. A velké napětí, jak to všechno dopadne, hlavně ať není nějaký karambol, ať klapnou výsledky.

Sakryš, dyť já dnes vlastně chci i závodit, zažít tu opojnou atmosféru balíku, jak se bude třeba řídit přes hráz Slap. Rychle se převléknout a trochu se rozjet. Táhne mi nějak na pravé koleno, do háje, v té nervozitě jsem nechal jeden návlak v autě. Tak ještě si cvičně vyjet kopec na Rabyni a zkontrolovat cílovou čáru jestli je jen jedna ale jo kluci jsou šikovný, i nápisy na betonové zdi hlásí, že dnes je ten svátek, jede se Šlap okolo Slap!

Rychle dolů a 1.balík už stojí zakleknut před startovací lajnou, jdeme na to. Hůů to je pocit, už se to rozjíždí a začínáme stoupat. Krásný kopec na začátek a i tempo čelo zvolilo optimální, zahříváme se všichni na provozní teplotu. Marhi, Mirek a Bigmig to jsou moji soupeři, no a kdyby náhodou se podařilo uviset Lěnu, to už by byl mazec. Balík odbočuje na Bělíce a začíná se trochu závodit, první brdky začínají tahat za nohy. Všichni na velkou, tak se nesmím nechat zahanbit, ale síly v nohách vůbec není, musím podřadit a začíná se to trhat na kusy, Mirek s BM zůstali někde za mnou, Lěna ulítl dopředu, na něj nemám, ale je tu Marhi, tak tohohle vykutáleného „modráka“ nesmím pustit. A formuje se grupa, je tu i Novák z Královic a Honza Machoň ze Stodůlek, který mě několikrát dotahuje do závětří, díky. Sjezd na most přes Slapy to je óda na cyklistiku, proletíme se jako ptáci nad vodní hladinou a pak

nás uzemňuje kopec na Křeničnou. A k tomu sluníčko hezky svítí do zátylků, našťestí už se točí lehčí převody a tempo se umírňuje, na křižovatkách zdravíme obětavé regulovčičky, je to pěkný pocit. Okruh krásně utíká, není tu nějaké jednotvárné místo, kde by člověk vysloveně trpěl, stále se něco děje, hup nahoru, hup dolů, tu větřík, tu nějaká hláška od Marhiho . Sjezd přes Slapy, kde Marťas obětavě hlásí stojící nákladřák se dřevem a už jsme na hrázi, Marhi si dává kaffičko z bidonu a též mě ho nabízí, odmítám, přece nebudu pít z modrého , Marhi omylem bidon posílá místo do svého košíku na zem. Bác, zastavuje a vrací se pro něj. Hůůů, otáčím se, mám počkat? To už je pak nemáme šanci dojet, ne je to soupeř, jedu dále v závětrí. V půlce stoupaní se stane něco neuvěřitelného, vedle mě se zjeví modrý přízrak!

Tak to je ďábel, ten si musel dávat. A bohužel jeho aktivita nekončí, v každém brdku nastupuje a ukazuje nám záda, našťestí ho vždy sjíždíme, ale začínám tušit, že Marhi vyladil formu dokonale. A taky že jo, u Sousedovi zatačky, přijíždí čelo druhého balíku, doprovodné auto s Jestřábem a Mlhošem a vlajícím pyžamem mě povzbuzuje, jo zkusím zatnout drápkem. Takový nápad mají ale asi další čtyři lidé z naší skupiny, včetně Marhiho, sakryš, zrovna takový nepěkný brdek a mě to odjíždí! Blbej převod, zase si myslím, že to urvu na velkou a na to dnes nemám. Ujíždí mi to! Jsem potupně sjet naší skupinou a marně se snažíme trochu ještě rozjet tempo, ale všem je jasné, že už je sjet nemůžeme. Za hrází nás sjíždí Holand'an od Vokolků, hup za něj, ale všichni se též chytají a dupeme co to jde. Před cílem se to natrhá na cucky a za hurónského pokřiku přihlížejících Šlapek a rozhodčích projíždím cílem...

Tak a teď domrskat výsledky a vyhlásit nejlepší. Tým zapisovatelů maká na jedničku, Šemík jako rybář na stoličce chytá svoje úlovky na papír, Katka napovídá a odchyťává mohutný hlas Lucky, která hlásí dojetá startovní čísla a Rainy už to láduje do notebooku. V koridoru Mlhoš a Jestřáb sbírají pro jistotu znovu čísla na papír. Je tu ten pravý cílový rej, každý si sděluje svoje zážitky a postupně se přesouvá dolů k restauraci V proudech. Napsat diplomy, rozdělit krásné ceny, domácí napečené bábovky od maminky Kuřete a vše se chýlí ke šťastnému závěru. Oranžové Kuře vyhlašuje nejlepší, foto, aplaus a ověšená auta pomalu začínají mizet. Vše uklidit a na náměstí zůstávají poslední oranžové kousky, mám v sobě neskutečnou euforii, pocit, který se dostavuje když uděláte třeba maturitu , teď by to chtělo zasednou ke korbelům a slavit a slavit...Mám chuť všechny obejmout, premiéra se zdařila, chyby byly, ale z nich se poučíme a příští rok to zase bude třeba o kousíček lepší.

Děkuji Vám Šlapky za tyto chvíle, ten pocit sounáležitosti je nádherný, dokázali jsme si, že jsme jeden tým, který umí táhnout za jeden provaz.

ČASOVKA DVOJIC V KNĚŽMOSTĚ

Bigmig – Kněžmost

Léta jsem úspěšně odolával vstupu do Unie Amaterských Cyklistů. Sice jsem již nějaké závody jako příchozí absolvoval, ale byly to takové ty štěky . Protože za vším hledej ženu, tak i zde se dá podstatě říci, že tomu nebylo jinak.

Po úspěšné časovce dvojic Břežanské Osmě jsem slíbil Míše, že s ní na oplátku pojedou časovku dvojic Kněžmost v UAC. Myslel jsem si ovšem, že pojedou jako příchozí. Po prozkoumání propozic jsme zjistili, že to tak jednoduché nebude a nakonec jediné možné řešení z toho vyplynulo se do UAC přihlásit. Je to poprvé co zatápím hudebním nástrojem, ale jak mi řekl doktor Kolbaba, jednou s tím začít musím .

Tak tedy UAC. První závod na rozjetí moje oblíbená časovka do kopce. Zákolany bohužel znám jen z vyprávění, tedy vůbec a týden před závodem jsem zápasil s nachlazením. Nicméně se mi podařilo dostat se na start a předvést výkon na hranici svých současných možností. Jsem sice zvyklí na lepší výsledky, ale musím se letos uskromnit. Hodně se zde projevila neznalost trati. No nevdává. Na začátek to určitě šlo.

Hned druhý závod byl ovšem pořádný záprah šlapkovský tedy Šlap Okolo Slap. Necelých 75km ve velmi náročném terénu kolem Slapské přehrady mě zastihl ve fázi tréninku na 24hodinovky, které mě letos snad čekají a musel jsem tedy slevit ze svých očekávání. Nicméně jsem vydržel jedno kolo dupat a pak jsem si počkal na 2. balíček co mě v čele s Diablen nakonec dovezl do cíle.

Třetí a klíčovým závodem UAC byla Kněžmost. Míša se rozjela do skvělé formy, tak jsem si od tohoto závodu hodně sliboval a jen doufal, že mě nepotká nějaký problém. Poslední dobou jsem zápasil s únavou a na závod jsem zrovna v optimální pohodě nebyl. Míša mě ale povzbuzovala a těšila se jako vždy a jestli nepojedu na max bude mě kousat do zadku, tak jsem si musel dávat pozor. Profil Kněžmosti, který jsme si týden před závodem jeli projet je téměř na rozdíl od B8 rovinatý, tak by mohl slečně více vyhovovat, ale zkušenosti s tratí nikdo moc nemá a ani já jsem pořádně nevěděl co to s námi provede. Před startem jsme okruh ještě jednou projeli a taktika byla jednoduchá. Jet, jet a nešetřit se.

Hned od startu mi Míša dýchá na záda a já se snažím jet co to dá. Je mi jasný, že na rovinkách mě uvisí všechno, tak se nebojím jet naplno. Má pokyn, že když bude cítit, že se flákám, ať mě předjede. To se ostatně v první ? hodině stává, protože trochu fouká větřík a já zápasím dost sám se sebou. První část trianglu máme za sebou a začíná brdkovitá pasáž. Míša se snaží co to dá, ale je vidět, tedy spíše slyšet, že nestačí s dechem. Musím tedy zpomalit abych jí neutavil. Nakloněná rovinka se pro Míšu mění v pěkný stoupáček a jen doufám že neztratí vědomí protože chvílemi nevypadá dobře. Konečně se zase dostáváme do roviny a já s hrůzou zjišťuji, že není kde by si holka odpočinula a nabrala dechu. Na B8 se ve sjezdu zase rozdejchala a bylo to OK. Zde žádného sjezdu není. Výhody Kněžmosti rychle berou za své a stávají se nevýhodami. Míša se po chvíli zase rozjíždí a já přemýšlím co do druhého kola. Jak jí pomoci, jak, jak, jak? Především už žádně předjíždění a plýtvání se silami. Po prvním kole čas necelých 34min. Druhé kolo a budeme muset zvolnit, nedá se nic dělat. Snažím se Míše ve stoupáních co nejvíc pomáhat a přináší to ovoce. Už žádné mdloby. Přesto síly docházejí a předjíždí nás jedna dvojice za druhou. V cíli jsme se dostali pod psychologickou hranici 1:10. Hold každý den není posvácení. Ale byl to zase zážitek a zkušenost k nezaplacení. Po závodě mám konečně možnost posedět s doktorem Kolbabou, Hynaultem a dalšími a postěžovat si jak to jezdí když to nejzdí a ochutnat svoje stále oblíbenější Svijany. A... A vo tom to je.

Cancellara – Šťavnatá hodinka

Dnes krásný to závodní den Slunečné skoro až letní počasí, spousta šlapek na startu, příjemná atmosféra, no paráda. Nejprve rozjezd před závodem po trase závodu. Pak start mezi prvními ...s protekčným číslem 7. Ochotný cyklista mě přidržel, že jsem mohla mít zacvaklé obě boty v pedálech, tak jsem vystartovala zběsile rychle. Dokonce jsem v prvním kole 3x nebo 4x na chvíli vystřídala Bigmiga, byla jsem v takovém deriliu, že jsem už ani nevnímala svět okolo. V jednom brdku jsme jeli takovou kaší, že jsem myslela že vypustím duši (bylo mi na zvacení, srdce nestíhalo bušet, už jsem nedýchala, jen sýpala....to by vám mohl Bigmig preferovat, vypadala jsem, jak v posledním tažení, že každou chvíli zkolabuju). O tepech ani nemluvě, radši jsem na ně nekoukala, byly skoro pořád na maximálce. Druhé kolo o střídání nebyla vůbec řeč, držela jsem se stále v háku a funěla Bigmigovi za krk To vám povím, to byla ale šťavnatá hodina. Ale bylo to super, vyždímala jsem co se dalo, průjezd cílem něco těsně pod hodinu deset, takže spokojenost. Pak příjemné posezení na zahrádce a popovídání o cyklistice, výtečný dlabanec - grilovaná krůta (někteří měli též tu čest ochutnat) zasloužená odměna po výkonu...mňam to byla ale dobrota. Pak příjemné hodinové vyjetí kolem Drábských světniček a návrat domů. Díky bylo to super.

Gejza – 2 kola na krev

Na letošní Kněžmost jsem se těšil, jelikož jsem měl tu čest jet s Hynaultem a o jeho kvalitách není sporu. Na start se dopravuji z cca 25 km vzdálených Jabkenic na kole. Po prezentaci se jedu ještě mírně rozjet a hurá na start

1 kolo : Po startu v prvních metrech trošku ztratím, ale brzy se na Hynaulta dotáhnu a bezvadně střídáme. Po nějakých 10 min jízdy sjíždíme Strejdu a pokračujeme dál do mírného kopce směr Srbsko. Pravidelně střídáme a jedeme i slušné tempo. Ve stoupání k Dobšínu Hynault mírně ztrácí, ale v následném sjezdu zpět do Knežmost už zase jedeme těsně za sebou, Podle času 1 kola to vypadá na čas mrně přes hodinku což by šlo.

2 kolo V druhém kole vše při stejném až nato, že ve stoupání k Dobšínu Hynault už neztrácí a se slovy, že mu tak cca 30 km trvá než se rozjede nasazuje j neskutečnému koncovému tempu, kdy poslední km už moc nevnímám a jen jsem očima přišpendlen na Hynaultově zadním kole. Prostě Hynault se rozjel. V cíli totálně vyčerpán ,ale s časem pod 01:05 spokojen

Kolíkáč – Pěna od úst

O Kněžmostu jsem moc neuvažoval, ale když přišel za mnou na ŠOSu Mlhoš s nabídkou, tak jsem začal přemýšlet, jak to všechno skloubit dohromady. Nakonec vše klaplo a stáli jsme na startu, počasí parádní, rodinka se mezitím rekreovala u nedalekého romantického rybníka a my si mohli dát hodinovou sodovku . No dát to pod 60 minut by byl na nás moc dobrý čas, takže spíše jsme nic moc neplánovali, minutu za námi dravci Alánek s Léňou, tak to byla dostačující motivace. Malina ještě zapůjčil kapku na hlavu, sice trochu lisovala uši, ale po výměně s Mlhošem, kdy jsme si vzal jeho, se trochu uši uvolnili a tu hodinu se to dalo vydržet.

Start, nemůžu zaklapnout pedál a Mlhoš se bezradně ohlíží kde jsem , pak už se dostáváme do potřebného tempa, namontoval jsem hrazdu, computer se nikam už nevešel a tak vůbec netuším jakou rychlostí jedeme, ale špice točíme krátké, Mlhoš jede parádně, furt hlásil jak mě bude zdržovat a opak je pravdou. Asi v půlce okruhu přichází magnet, kde dojíždíme dvojice před sebou, ale bohužel nás i sjíždí oranžová zvířata , která ale pak v následujícím sjezdu nějak zvolní a tak se honíme jak blázni. Před koncem 1.kola okolo nás ještě prolítne Radek a pak už stále na dohled jedeme za Alánkem a Léňou. Ale díra se pomalu ale jistě zvětšuje a začínáme je ztrácet v zatáčkách. Zase magnet, ten dřeme jako o život a pak už jen rovinatější část, kdy nám pěna od úst stříká všemi směry a řítíme se do cíle. Mlhoši, myslím, že jsme si skvěle výkonnostně sedli, žádné prodlevy, automatické střídání a ty Tvoje roviny, to je nářez!

Léňa – Kaše v Kněžmostě

Původně jsem chtěl jet na Starobrno, ale po ujistění od Kolíkáče, že to zase tak super závod není a také se přidal Alánek s nabídkou, že bychom mohli jet do Kněžmostu spolu, jsem se rozhodl jet s ním. Problém s dopravou mi na poslední chvíli pomohl vyřešit Hanato (jedno velké díky). Vyjeli jsme tedy po 9hodině směr Kněžmost. Bylo mi jasné, že jet s Alánkem nebude žádné svezeníčko, ale pěkná cyklistická řehule (taky byla). Ještě před závodem se domlouváme s Kolíkáčem a Mlhošem, že pojedou před námi jako správná motivačka. Do Kněžmostu jsme přijeli asi 50min před startem, tak si s Alánkem v klidu projíždíme trať a domlouváme taktiku střídání a jízdy jako takové. Cíle máme dva, za prvé v prvním kole sjet Kolíka a Mlhoše, cíl druhý zajet to pod hodinu. Domluva byla, že se budeme točit po 30sec, kopce Alánek pojedou na špici a já potahám rovinky proti větru. Start. Hned na startu se mi nedaří zacvaknout do pedálů, trochu ztratím, ale po pár stovkách metrů jdu poprvé na špici a šineme si to něco přes 40 na Novou Ves, Zakopavou . Cesta je ze začátku hodně rozbitá, terén spíše mírně zvlňný, střídáme docela pravidelně , ne podle času (tachometr mám

přimontovaný na představci z boku a údaje jsem nemohl odečíst, z pulsmetru zase číslička jsou malá a čas na luštění jsem fakt neměl) spíše podle pocitu. Jedu spíše větší frekvenci aby se nohy moc rychle nezakyselily, ale i tak tepy pod 180 nejdou a na špici se dostanou i nad 190. Při výjezdu ze Srbska začíná magnet, který mě překvapil svou délkou, čekal jsem, že za prvním horizontem bude konec tak střídám Alánka na špici, ale po výjezdu na horizont vidím, že to pokračuje dál, jdu tedy zpět za Alánka, ale první pozitivum v dáli vidíme Kolíka s Milhošem! Na konci magnetu je máme. Cíl číslo jedna splněno. Společně s nimi předjíždíme i dvojici z CK Kladno. Po tomto manévru však upadá naše pozornost na výkon a nepochopitelně jedeme jen údržbu, takže Kladěnáci nás předjíždí a následně také Kolík, Milhoš. Podíváme se na sebe s Alánkem co to je, Alánek se opřel do pedálů a hned na prvním brdku (magnetu) Kladěňáky bereme podruhé (a taky naposled), ale Kolíka s Milhošem se nám nepodařilo sestřást. Proti větru mi to fakt nejelo, tak se rád za Alánkem vezu. Při vjezdu do druhého kola za to znovu pořádně bere Alánek, začínáme jet už kaši, střídám již méně spíše jdu na špici jen když tempo začne upadat a chci aby měl Alánek síly na kopec, už nevnímám kde jsou Kolík a Milhoš a rvu to co to dá (předjíždí nás Chyba a jeho společník), při střídání a mých tepech na hranici 190 na mě Alánek křičí, pij, pij, pij, fakt to nešlo (tady nás berou Lachout s kolegou). Když se blížíme k magnetu tak mi Alánek hlásí ať se šetřím na rovinku proti větru, kde pojedeme kaši. Jelikož už kaši jedu tak tomu rozumím a zvolňuji. Alánek odtáhne celý magnet, kde se spíše šetříme a do proti větru najíždíme s vědomím, že teď se pojedou kaše! Mé špice jsou kratší, Alánkovi se nejspíš nezdála má rychlost na špici tak v háku moc dlouho nikdy nepobil. Teď fakt jedeme co to dá, rychlost v brdcích ani proti větru nejde pod 40, rovinky jedeme 50, střídáme fakt už snad po 200metrech a do cíle v Kněžmostu přijíždíme v čase nad jednu hodinu (sice jen 20 sec), docela zklamání a rvem si uši za promarněné úseky. Většinu trati určitě odtáhnul Alánek, vítr foukal fakt dost, trať suprově pohlídána. Jediný vyfrézovaný úsek se dal skočit a byli jsme včas upozorněni takže ok. Alánkovi děkuji za sparing a doufám, že jsem mu nepokazil celkový dojem ze závodu. Systém střídání předjížděním nemám ještě sžitý a bral mi fakt dost sil. Snad příští rok hodina padne!

Mart'as – Dupárna

Ranní sluníčko slibovalo pěknou atmosféru, hemžení cyklistů kolem prezentace celý dojem jenom umocňovalo. Trošku se mnou zahýbaly vzpomínky na loňský první pokus, kdy jsem měla veliké štěstí a jela s panem profesorem Škrabalem.

Na letošek mi Petr dohodil jiného Petra, Kobíka, kterému tímto dodatečně děkuji :)

Hned na začátku nastala trošku napínavá situace, kdy nebylo jasné, kdy přesně (a kam) Petr dorazí, navíc jsme se viděli asi 2 minuty na ŠOSu, tudíž jsem si ani nebyla jistá, že svého spolujezdce poznám. Během rozjíždění jsem tedy čas od času zajela k prezentaci nebo do prostoru startu a vyhlížela... Nakonec jsme se našli (dle instrukcí od Škrabalů "hledej bílé triko bikeranch a černou oktávku"), připevnili čísla a téměř v zápětí startovali. Prostě ideální "ot'ukávačka" v průběhu prvního kola.

S Petrem jsme výjimečně stihli prohodit i pár ufuněných slov, ale veskrze se konverzace omezila na "jéééd" nebo "skoč". Prostě dupárna.

Nijak moc jsme se nešetřili, po celou dobu dupali co to dalo. Malé překvapení bylo, že nás až tak moc dvojek cestou nepředjelo, dokonce jsme pozlobili ve druhém kole projíždějící dvojku z CKKV, speciálně vybavenou plnými koly a kapkou na hlavě, kdepak že se tak dlouho zdrželi -na to, že nám hoši dali s výbavou jen 7 minut by měli víc trénovat

Do cíle jsme se vymáčkli ze všech rezerv a rezerviček natolik, že po dojezdu jsem nebyla ještě chvílku schopná otočit nohama. Však i výsledná čísla vypovídají za vše - TF prům. 187 max. v cíli 200 (a to mám AnP 176 a maximálku prý 196), průměrná kadence 97, to vypadá, že se na tom pekelném stroji už učím točit nohama :).

Oproti loňsku veliká spokojenost, zlepšení o 5 minut i přes to, že loni fučelo na polích silně do zad a letos mírně proti. Nějaká pěna od úst fakt nešla, na to nebyl čas a příliš velké sucho v

JEDOMĚLICKÉ OKRUHY

Bigmig - Jako Jed

Kolo mě zase začíná bavit a to je dobře. Po minulé sezóně jsem se dostal do krize co dál a co potom, ale zdá se že je vše na dobré cestě zpět. .

Pracovní a jiné povinnosti mi letos bohužel zabránili jet Mamuta a tak jsem vyrazil nečekaně opět na UAC . A to už letos po čtvrté pánové. A dámy samozřejmě. Rozhodl jsem se do Vodoměřic jet po vlastní ose a trochu se rozjet. 45km měřeno dle seznam.cz nemělo být problém a počasí jistě též nebude tak hrozné. Premiérově si navlékám nové gatě made in Jestřáb a když slyším ze všech stran na ně kritiku musím uznat jsou skvělé, sedí a jsou na mě na míru a jsou i do deště . Díky Jestřábe. Asi konfekční postava

7.00 Vyjždím z Řeporyjí raději na tréninkovém kole a neprší. Vzduch prosycen vodní parou . Rozjíždím se zvolna. Za Třebonicema už trochu mrholí ale dá se to vydržet. Trochu více prší před Unhoští a u Kladna velmi solidní lijáček. Začínám si sám sobě říkat jestli nejsem blázen, ale uklidňuji se, že mám vlastně vodu celkem rád. 10km před Jedoměřicema už regulérně prochládám a cítím jestli je to to správný co zrovna dělám. V místě startu jsem totálně tuhej. Zvažuji zda se registrovat, nebo jet dál a domů. Cítím ale že chci jet. Davový šílenství z PRSu zde sice není, ale přeci jen skalní si to nenechají ujít. Zaregistrovávám se a opět sedám na kolo.

Další rozjetí je jediná možnost jak přežít podchlazení. Nejsem sice sám kdo mrzne ale asi jsem jedinej, kdo volil cestu přímo a ne autem . Najíždím dalších 15km . Celkem 60km před startem. To se už dozvídám že se pojedou na 2 balíky společně a jen na 80km. Rozumné.

Závod. Nikde nikdo, 2 balíky v sobě, kouknu a vidím že to bude časovka . Začátek se mi vydařil a celkem bez problému polykám vodu a písek. Brýle jsem raději nechal v kapse. Není totiž skrz ně vůbec nic vidět. Rovinka po hlavní na Mšec se jede ještě v pohodě ale sjezd do Srbče je opravdu o život. Brzdy nebrzdí a zatáčky vynášejí. Balíček se pochopitelně rozpadá. Dostávám se asi do šestičlenné skupinky kde celkem v pohodě přijíždím do Jedoměřic ukončit první kolo. Někdo z CKKV mě upozorňuje že mám úplně povolený rychloupínak na předním kole. Ajajaj. Ještě chvíli se držím, pak však raději zastavuji a dotahuji kličku přeci jen to riziko nepodstoupím. Začátkem 2. kola se ještě trochu snažím skupinku dojet, ale dojíždím jen jednoho odpadlíka, který se rychle propadá i za mě .

No a je to, zase bude časovka. Jediná výhoda je, že nemusím pít tu vodu s pískem od přede mnou jedoucích borců.. Děsný sjezd do Srbče je už také snesitelnější, tak vzhůru dopředu. Ve třetím kole mě hned za Hvězdou předjíždí doprovodné vozidlo . Začínám počítat na prstech, jak je možný, že čelo se už dostalo přede mě. Matematicky mi to nevychází, naštěstí mě předjíždí nadměrný náklad směřující do elektrárny Tušimice a mé výpočty ukončí. To už projíždím lužné řevničovské lesy kde začíná vládnout mlha. Dokresluje tak nádhernou atmosféru 16. století. Snažím se to nevzdávat a honit imaginární soupeře před sebou. Ve stoupaní na Jedoměřický hřbitov vnímám fanoušky v deštnících. Poslední kolo mě provází v útlumu. Začínám opět cejtit zimu a chlad a tělo se jen s obtížemi nechá přemluvit k nějakému výkonu. Naštěstí ve stoupaních cítím ještě sílu něco předvést. Cíl se blíží a je dobře že se nejede páté kolo. Za tohoto počasí jako by se jelo .

Mám toho dost, ale cítím se skvěle. Ač mám chuť ani neslézat z kola nepohrdám pozvánkou Kuřete na čaj. Díky. Probíráme s ostatními šlapkami skvělejší závod a Radek píchlou galusku. Naštěstí až za cílovou rovinkou. Odmítám s díky odvoz domů, protože takhle promočeného mě zahřeje jen a pouze vlastní reaktor a už si užívám cestu na Kladno. Zajímá mě kdy

přestane pršet, ale dnes to asi nebude . Ale podle přísloví mokrému dešť nevdá uháním domů. Musím se snažit jet co nejrychleji, abych si zatopil. Euforie mě naštěstí žene dopředu . Dokonce jsem přijel o čtvrt hodiny dříve než jsem předpokládal. Doma hned sacharidák a 20min opravdu horká koupel. Cítím omrzliny na stehnech . No květen. Zase mě to baví je to paráda, skvělý zážitek. Díky všem.

Cancellara – Prší prší jen se leje a bedna se na mě směje :o)

Ráno nasedám do auta s Alánkem a vyjíždíme směr Jedomělice. Jen pár kapek deště, ale cestou úplná průtrž mračen, tak si tak říkáme, jestli se vůbec bude závodit. Třeba pro nás vymyslí soupeření v jiné disciplíně...Že by šachy? Nebo člověče nezlob se? Trošku jsme si o pár kilometrů zajeli, protože ukazatelé nebyly dostatečně zřetelné, ale nakonec jsem podle mapy autem dorazili na náměstí do Jedomělic. Jen pár nadšenců sem v tomhle nečase dorazilo. Vyhlížím soupeřky, dorazila Terka, Zuzka a Alča. Terka a Zuzka se nakonec vžily do role fotografů a tak z dívčího kvarteta zbylo duo a odstartovali jsme do deštivých kapek. Nakonec pořadatelé upravili trasu a všichni startovali naráz a jeli se čtyři kola. Pro nás se nic nezměnilo. Balík chrtů odfrčel a já se přidala do skromné skupinky – má maličkost, Alča a její domestik Pepa. Ve druhém nebo třetím kole jsem dojeli Petra a pak jsme si to kroužili deštivými silnicemi do aleluja. Už na začátku prvního kola mi začalo čvachtat v botách. Pravidelně jsem dostávala sprchu od kola jedoucího přede mnou...nejprve mokré nohavice, z nich voda stékající do bot, občas parádní ohození do obličeje, takže co vám budu povídat, byla to chuťovka. Sjezd v lesíku za mlhy se zamlženými brýlemi, vozovka plná kaluží, takže adrenalin rozhodně nechyběl. Pepa nám pravidelně rozrážel vzduch, byl to opravdu getleman :o) Při projezdu třetím kolem, jsem toho měla plné zuby, nejen vody, ale i bláta. Do čtvrtého kola jsem už jela se zařatými zuby, stehna mě pálily, nohy mi tuhly, už jsem mlela z posledního. Déšť mi ubíral hodně sil. Snažila jsem se občas navodit pozitivní atmosféru: „prší prší jen se leje, kam pojedem do pr.le“...lepší slova mě nějak nenapadaly :o) Pak padaly hlášky typu: „To počasí si nás ale vychutnává až do konce!“ V posledním stoupání těsně před cílem, jsem se snažila povzbudit ostatní: „Jedem!“ A dala jsem do toho poslední síly co mi stačily, až mě překvapilo, jakou neuvěřitelnou rychlostí jsem nabrala na obrátkách a cílem ze skupinky projela první. V cíli už byli jen myslím lidé z časomíry, ostatní už se zahřívali v nedaleké hospůdce. Od cíle to bylo ještě pár metrů, tak už jsem jen kompenzovala v mokru. Alče jsem dost záviděla, nejen, že měla svého domestika, který na ní neustále dohlížel a pomáhal, ale v cíli na ní čekalo auto s dalším člověkem z jejich klubu a do hospůdky už si to jeli pěkně v teple a suchu :o) Díky moc, především Pepovi. Bylo to příjemné svezení v minibalíčku, ikdyž nám přšelo né jenom trošičku. Myslím, že tento závod nebyl ani tak o bedně, ale o přežití na trase. Všem co se zúčastnili, tak velký obdiv. Protože dnes vyrazili opravdu jen blázni. Kdo by taky jel 80 km za trvalého deště? puse...

Na závěr jen velké poděkování organizátorům, akce byla tradičně moc pěkně ohlídána v křižovatkách, vyfrézovanou část vozovky obětavě hlásil extra regulovčik s praporem, nemluvě o zřetelném značení na vozovce.

Takže organizátorům, všem zúčastněným Šlapkám a hlavně Petrovi (teda Petřům) veliké díky a těším se za rok nashledanou!

SOJOVICE

Cancellara – Sojovice...jsem si užila velice.

Tak start naší skupiny o 5 min později než vyrazili chrti a rozjelo se to parádně. Už na začátku jsem si řekla, že na budík kolik tepám a jakou rychlostí jedu, koukat nebudu a že si to užiju na plno, abych měla skvělý pocit. Ženský jeli tři kola, ostatní čtyři. Začalo to příjemným sjezdem do vesnice, frčela jsem z kopce jak neřízená střela, naštěstí jsem to pod kontrolou měla,

zvědavost mi nedala a tachometr mi ukazoval 67,9, no paráda, už se v těch sjezdech začínám vyžívat. Balík jsem uvisela asi do 3/4 prvního kola, kde bylo táhlejší stoupání a pánové to začali trhat a mě samozřejmě taky utrhli... jak malou myšku. Odpadla jsem s jednou holčinou a tak jsme smutně prohodili, že už je asi nesjedem. Tak jsem si to odkroutili společně do 1/3 druhého kola, kdy už jsem musela a trochu zvolnit, protože jsem jela furt na max a musela jsem do sebe hodit gel, abych měla nějaké cukry, tak mi o pár metrů holčina frnkla a bohužel jsem ji nedohnala. V cíli jsem se dozvěděla, že si to nakonec odkroutila na samotku. No já už jsem se s tím taky začala smiřovat, že si to dojedu sólo, tak jsem se hecla a jela jsem na pocit co to dalo, skoro jak časovku jednotlivců. Asi tak 3/4 druhého kola jsem se náhodou otočila a v dálce viděla, jak za mnou je malá skupinka. Říkala jsem si, pojedu furt co to dá a buď mě dojedou a nebo ne. Nakonec mě sjeli během 5 minut a viděla jsem známé tváře Igora, Kolbabu a Honzu. Paráda, měla jsem obrovskou radost, že nepojedu na samotku. Zahákla jsem se za nimi, abych si na chvíli odpočinula a pak jsme regulérně střídali, abych si užila závod po všech stránkách. Jelo se mi ve skupině parádně, díky pánové, bylo mi ctí užít si to s vámi. Dokonce jsem prohodila před kopcem, že se mi jede skvěle, pak začalo stoupání a Honza slyšel, jak funím a pronesl: Stále se ti jede s náma skvěle? A já na to: Perfektně :o) Užívala jsem si to jak na rovinách, tak v kopcích i ve sjezdech, ikdyž jsem občas lapala po dechu, tak se mi jelo báječně, jak kdybych měla zadní motůrek :o) Prostě mi okruh vyloženě sedl, nohy šlapaly skoro sami a těšila se na závěrečný spurt 200 m do kopce. Tak jsem navrhla pánům dvojí spurt, jeden se mnou a druhý až přijednou po kole navíc. Přířřčili jsme pod kopec a Igor mě začal hecovat, tak JEĎ a já to vyjela jak raketa, byl to takový sólo spurt do brány se skvělým pocitem na dlani (u srdce). Po pár metrech se za cílem otáčím a snažím se povzbudit moji skupinku do posledního kola a pak se vracím k cíli a akorát přijíždí skupina A a B a ve spurtu s rukama na hoře vítězí Krupí, tak mám dvojnásobnou radost :o) Závod byl skvělý, užila jsem si ho parádně, díky pánové. Vyhlášení ženy UACu a ženy příchozí proběhlo společně a tak to na bednu to nebylo, protože dorazila silná konkurence z pohárů. A perlička na závěr: Vybrali jsi mě, abych políbila ředitele Viessmannu, jako poděkování za krásně zorganizovaný závod. A to je pravda, moc se jim to povedlo a já jako účastnice jsem si to moc užila :o) S průměrnou rychlostí 31,6 a s průměrným tepem 173, jsem naprosto spokojená :o)

Kolíkáč – Letecký den

Vzpomínky z minulých let jasně naznačovaly, že kdo neuvísí v hlavním balíku, nemá šanci na dobrý výsledek. Trať jsem bohužel neznal, sice nový okruh, ale zase v okolí Sojovic, kde se to vždy jezdívalo, napovídal, že to bude placatý možná s jedním či dvěma brdky. Ale třeba Roudnice 2007, kde mě orvali na rovině asi 10 minut po startu, nabádala k velké obezřetnosti. Vyrazím od Poděbrad autem, trochu jsem to časově neodhadl, po okreskách pár kombajnů a traktorů a rázem zjišťuji, že prezentaci nemohu stihnout. Naštěstí je tam už Malina, který mě prezentuje, díky moc! Cestou ještě menší střevní obtíže, ale řeší to blízký lesík u Sojovic. Doufám Kapře, že tam nechodíte na houby, omluva .

Mečeříž, místo startu a cíle už žije cyklistikou, všude mraky kol a do toho známý hlas legendárního Bakyho, který nás místo startovního výstřelu vysílá na trať kouzelnou větou: "Tak pánové, prosím, vraťte se nám v pořádku ..." Následuje nejdelší sjezd na trati do Kostelního Hlavna, člověk nemusí ani šlapat, stačí zalehnout a rozjede se to k 70km/hod. Ve vesnici ale přichází ostrá levá a hned za ní se to rozjíždí, my v zadních řadách jsme jako na gumě, ale po chvíli už je balík zase kompaktní a můžeme si užívat leteckého dne . Ta síla balíku je parádní, člověk to zažil už tolikrát, ale pokaždé se toho nemůže nasytit. Okolo mě Hanato, Mlhoš, naopak na špici určuje tempo Malina a koukám i někdy Alánek a Robert z CKKV. Šílenci, proč se nešetří tady sračky vzadu, jako já?

V Předměřicích se odbočuje na horší asfaltku s prudkou zatáčkou, kde už najíždíme na tradiční trasu z let minulých, i si to dokonce chvílemi vybavuji, hlavně pak nájezd na hlavní silnici a hup pod dálnicí, tady se to roztáčí k nejvyšším obrátkám, a pak už po nové trase přes Jizeru do Kochánek, sakryš, divný to název, jakoby jsem ho už někde slyšel. A taky že jo, tady je rozhodující brdek závodu, zkouším ho na velkou, jako většina ostatních, ale nahoře v protivětru se mi to stane málem osudným, v balíku už všichni regenerují, a my zoufalci zezadu jedeme šílenou čoučku.

Ale podařilo se, cílový brdek v Mečeříži už neriskuji a pěkně shazuji na malou a točím a točím, hup jsme nahoře, slyším Bakyho jak komentuje: " Právě přijíždí hlavní balík ..." zní to jako rajská hudba a zase sjezd, teď už se i šlape, sebemenší zaváhaní znamená vypadnutí ze spásného závětrí. Kecám s Humplíkem z HH, vzpomínáme zase na Doksy a taky mi přitakává, že ty Kochánky dá na malou. Ve druhém okruhu na vrcholu Kochánek najednou koukám jak couvá Alánek a Robert Turner z CKKV, ještě je povzbuzuji, ale už nemají to štěstí jako já, hákují borce před sebou a plivu plíce, jeď, jeď, stojí to za to se ještě svézt ... hůůůů povedlo se, zase kukáme v závětrí. Osudným se mi stává 3 okruh, tam už nás Kochánky znovu drtí a tvoří se menší skupinky, ve které se nakonec vezu s Alou z Koloděj a i s Honzou Šnajdrem. Baky už nehlásí, že jede hlavní balík, ale hovoří jen o skupince odpadlíků

Tempo začíná upadat a v Kostelním Hlavně ještě k tomu menší průtrž s kroupami, Ala ztrácí brýle, ještě se to pokouší rozhybat jeden borec, ale většinou to má výsledek takový, že ujede a my ho zase po chvíli docvakneme. Kochánky už jedeme tak, abychom zůstali pospolu, před cílem nastupuje nejagilnější jezdec, zkouším to ještě za ním, ale po chvíli to vzdávám, v takovýhle kaši přeci nepřijedu pod cílový hrb, tam mě stejně zezadu zase dolítnou. Tak se nechávám sjet a je tu Mečeříž, správný převod a chytout kolo za oblouky ... a nakonec vítězně spurtuji s Honzou Šnajdrem, jo před dvěma lety by to byl sen, letos asi moc nejezdí ... V cíli krátký pokec s ostatními, fandění dojíždějícímu II.balíku a pak zase rychle za rodinou, před Sojovicemi chytám v autě šílenou křeč, že musím zastavit a skákat okolo auta jak postřelenej zajíc. Moc jsem si to zase užil!

KŘIVOKLÁTSKÉ PEKLO

Diablo - Křivoklátské peklo aneb děláte-li správné věci se správnými lidmi, stane se i peklo rájem.

Na závěr loňského Křivoklátského pekla jeho ředitel, Petr Pohořalý, oznámil, že se jednalo o ročník poslední a další pokračování se neplánuje. Během zimního cyklistického spánku se ale našťěstí oddal snění a do nového roku už vkročil s plánem. S plánem místo jednorázového závodu, těžkého závodu s pověstným stoupáním po kostkách kolem hradu Křivoklátu, uspořádat etapový závod, který během dvou dnů prověří schopnosti účastníků ve čtyřech etapách.

Křivoklátské peklo aneb děláte-li správné věci se správnými lidmi, stane se i peklo rájem. Dvou časovkách a dvou hromadných závodech rozložených rovným dílem do dvou dnů. Při pohledu na profily jednotlivých etap se sobotní časovka i hromadný závod jevíly jako mírně zvlněné, nedělní dvě etapy pak výrazně kopcovitě. Kromě hodnocení jednotlivých etap a celkového pořadí se jelo v každém z obou balíků rozdělených podle věku také o zelený dres nejlepšího spurtera (v sobotních etapách) a o puntíkatý dres nejlepšího vrchaře (v etapách nedělních).

Původního Křivoklátského pekla jsem se účastnil několikrát a rád, byť se mi na něm výsledkově nikdy moc nedařilo (čímž ostatně nijak nevybočovalo z řady jiných závodů), zejména v důsledku faktu, že jsem nikdy nedokázal projet ono pověstné kilometrové stoupání kolem hradu, které je zvláštní extrémním sklonem s kostkami, na nějž pak navazuje pár

kilometrů „běžného“ asfaltu s již poměrně přijatelným sklonem, beze ztráty se svými nejbližšími soupeři. To však nijak nezastínilo fakt, že se jednalo o krásnou a těžkou trať v nádherném prostředí a jako zázrakem vždy za pěkného počasí. To vše, spolu s tím, že kromě Libušínských okruhů žádný z pořadatelů v UAC nenašel odvahu a hlavně energii k uspořádání etapáku, vedlo k tomu, že jsem se Pekla stejně jako mnoho jiných, pro které se cyklistika stala náročným, ale krásným koníčkem, nemohl dočkat.

Mojí bezprostřední přípravou na závod samotný byla dvojkombinace Doksy – Sudety před dvěma týdny a Mr(t)vice minulý týden proložené „regeneračními“ vyjížděkami, včetně těch do práce a z práce. V sobotu ráno jsem pak ze šatníku mých dětí vybral nejvypasovanější dres (místo časovkářské kombinézy), naložil kolo s večer namontovaným časovkářským nástavcem Kuboj z roku 1990 do auta, k tomu miskou uvařených kolínek s omáčkou (děkuji La Zorro), bidony s vodou i s ionťákem, nějaké gely, energetické tyčinky, jednu tyčinku Snickers, termosku „pravé italské“ kávy a hurá směr Leontýn, kde bylo centrum závodu pro sobotní etapy. Díky registraci předem a vlastnictví UAC licence se jen podepisuji a získávám pro úvodní časovku „startovací okno“ č. 55, což představuje plánovaný start z křižovatky od Leontýnského zámku v 10:27:00 SEČ.

Dějství první: Pekelná brána (časovka 13 km, zvlněný profil, 00:21:30, 36,00km/h, 24.místo) Snažím se dostat tělo do provozní teploty, rozhýbat nohy a zvyknout si na „moderní“ hrazdu nastavenou podle fotografie Lance Armstronga v knize „Rozhodující jízda“. Po pár minutách sháním imbus (děkuji tímto Michalu Dvořáčkovi) a hrazdu sklápím více dolů. Jsem asi více „lehavý“ typ než LA. Povrch trati tvoří krásný nový asfalt, ideální pro cyklistiku na křehkých silničních speciálech, ale též svádějící řidiče k rychlé jízdě. Jejich míhání v obou směrech mne spolu s dosahovanou rychlostí mého bicyklu v některých úsecích (ti co používají na svých strojích tachometry mluvili i o rychlostech přes 70 km/h) trochu zneklidňuje, ale pomalu se holt závodit nedá.

Tak do sluchátek nahlas Queen: „Don't stop me now“, dopředu velkou pilu, dozadu naložit a na start. 15, 10, 5, 4, 3, 2, 1, START! Rychle ze sedla roztočit těžký převod a zalehnout na hrazdu. Trať profilem svádí k úvaze, že to bude příjemná vyjížděka po rovince. Ale to by se nesmělo závodit. Cesta od startu na obrátku je po větru a mírně z kopce, takže příjemný úvod. Občas hup nahoru a dolů, ale celkem to sviští. Protože se závodí, tak je třeba šlapat naplno i z kopce. Žádný odpočinek. Hlavě se to ale líbí, protože rychlost omamuje. Za chvíli jsem u obrátky. Ostře na brzdy, říkám si, že jedu asi opravdu dost rychle, protože dobržději jen tak tak (v cíli pak zjišťuji, že jsem po nasazení předního kola nevrátil uvolňovací páčku přední brzdy do polohy brzdit!). Za otočkou znovu nabrat rychlost. Při tom se potvrzuje, že zpátky to bude spíše do kopce a proti větru. Rychlost zůstala na obrátce a je pryč.

Bitva začíná. Začínám sjíždět nějaké jezdce přede mnou, ale také mne dojede a předjede Michal Štěbeták (CKKV). To se dalo čekat, „nechám“ ho odjet na předepsanou vzdálenost a snažím se držet tempo, aby mi nezmizel z dohledu moc rychle. Kupodivu se to docela daří a opravdu mi moc neujde. Dva hupy po cestě jsou trochu větší a zejména ten poslední dá šanci hrábnout si do rezervoáru sil hlouběji. Ze sedla a z posledních sil rvu těžký převod. Cílovou pásku protínám v čase rovných 21:30:00 a jsem rád, že to mám za sebou. Ve výsledcích to znamená 24. místo. Žádný špičkový výkon, ale také ne úplný výbuch. Dobrý start, odpoledne bude o co závodit. Pavel pár sekund za mnou. Michal hodně přede mnou. Krátké vyjetí, sklápím sedačku v autě, natahuji na sebe spacák, sním celou miskou těstovin s omáčkou a snažím se relaxovat.

Dějství druhé: Luciferova pomsta (51 km, zvlněný profil, 1:21:39, 37,48km/h, 7.místo!)

V půl druhé si dávám kávu z termosky, demontuji hrazdu a začínám se rozjíždět. Prostě příprava na „pomstu“. Druhý balík mužů nad 40, žen a juniorů startuje ve 14:10. Začíná se za zaváděcím vozem a pak po trati časovky, kde se balík řítí opravdu rychle. Do toho nástupy těch nedočkavých a za chvíli jsme na křižovatce nad Nižborem. Tam je třeba se vejít do

pravoúhlé zatáčky směr Otročiněves. Před touto obcí je poměrně technický sjezd s několika zatáčkami, kde se pole natáhne. V obci začíná nejdelší stoupání na trati druhé etapy.

Držím se uprostřed balíku a čekám, kdy se začne trhat. Jsme nahoře a já jsem stále pevnou částí hlavního balíku. Silnice je mírně zvlněná. Občas někdo „vystřelí“ vpřed, ale balík je plný zkušených závodníků, kteří nedopustí, aby někdo odjel. Ostrá pravá, mírný kopeček a jedeme do cíle prvního kola. Začíná se spurtovat na rychlostní prémii. Balík se trochu natahuje, ale zůstávám v kontaktu a poté, co spurteři zvolnili, jsem se vrátil téměř na čelo. Ve stoupání k Leontýnu si stále držím pozici.

Po nájezdu na hlavní rychlost prudce stoupá, ale v balíku to jede samo. Kolo na kole, rameno na rameni, mám docela strach, je třeba se stále koncentrovat na jezdce kolem a neudělat nic nečekaného. Opojení rychlostí je krásné, ale hromadný pád by asi nebyl nic příjemného. Všichni to ale zvládáme na jedničku. Blížíme se k odbočce. Přemísťuji se na čelo balíku, kde po celou dobu úřadoval Radek, spolufavorit závodu. Chvilí i potáhnu, ale ne moc, nechci vycouvat v dalším kopci. Křižovatkou projíždím jako čtvrtý a naše čtveřice získává díky špuntu, který vznikl za námi v zatáčce mírný náskok, teď mi to nedá a zatáhnu víc.

A jsme s Radkem v úniku. Víím, že to nic neřeší, ale aspoň sjedeme ten technický kopec v klidu a bezpečí. Začínáme stoupat a jsem stále v čele, dokonce kousek odjetý. Děším se okamžiku, kdy se kolem prořítí Tomáš Vitáček a spol. a zůstanu bez dechu a nohou někde mezi odpadlíky. Vrchol se blíží, nikdo se však kolem mne neřítí. Pak sice pár jezdců ano, ale dokáží se včas „přisát“ a na rovince jsem opět pevně zabudován v přední části skupiny. Mezi všemi těmi borci, které jsem doposud viděl vždy jen na startu a pak při vyhlásování vítězů!

Před druhým spurtem se peloton přelévá z jedné strany silnice na druhou, jak se spurteři snaží vytvořit pozici a setřást soupeře co jim visí na zadním kole. Prostě jako v televizi. Poslední prudký přejezd čela na pravou stranu, bravurní kousek, sprinterská manýra, málem dojde k hromadnému pádu vyčerpáného balíku. Uff, dobře to dopadlo, bez srážky a bez pádu. Spurteři dotahují své usilí až na pásku, zbytek balíku s respektem projíždí s bezpečnostní mezerou. Pak spurteři opět zvolní a vše se znovu sjede. Na hlavní jsme opět všichni spolu. A opět kolo na kole, rameno na rameni, oči na štopkách.. A po pár kilometrech svištění v balíku znovu doprava do technického sjezdu, tentokrát ne první, ale bezpečně v přední části skupiny. Znovu do kopce, znovu ze sedla.

Teď už to musí přijít, špička mne urve. Neurvala. Teď ani v dalších brdcích a nástupech. Jsem tam až do samého konce. Na poslední křižovátku dojíždíme dokonce s Radkem úplně v čele. Pak se znovu objeví spurteři. Respekt mi nedovolí se jim tam motat. Držím se pár metrů za nimi. Prvních pět bodovaných míst je rozděleno. Radek je druhý. Já mám dost sil, tak ještě trochu přišlápnu a je to do desítky (pohled do výsledovky říká 7.). Jsem nadšen, dojezd v první skupině. Nádhera. Náskok na Pavla jsem nepatrně zvýšil, ztrátu na Michala smazal. „Pomsta“ jak má být. Na Kapra, který dojel kousek za mnou ztrácím v celkovém pořadí minutu. Kolem mne v celkovém pořadí z obou stran několik borců z CKKV. Vše na dostřel. Výborně zajel Kuře. Ten dokázal v prvním balíku uniknout. Malina s Alánkem a Léňou pak rozbíjeli tempo hlavní skupiny. Kuře se díky tomu vyšvihl do pozice leadera kategorie UAC. Navíc získal i zelený trikot pro nejlepšího spurtera za body na premiích. Pěkné završení sobotního programu a příslib pro zítřek. Ještě čekám na vyhlášení, zatleskat Radkovi a Kuřeti na stupních a domů. Regenerovat. Zítra jdeme do kopců.

Dějství třetí: Očistec (40 km, výrazně kopcovitý profil 1:13:05, 32,84km/h, 14.místo)

Třetí etapa, první nedělní, se jede na tradiční trati původního Křivoklátského pekla: Křivoklát-Požáry-Nový Dům-Městečko-Křivoklát. Začíná se tradičně z parkoviště „nad kostkami“. V prvním stoupání se dá tempo vydržet. Projíždíme první vrchol. Pak kousek do d'olíku (Písky) a znovu nahoru do obce Požáry. Tady se trochu zrychlí. Držím se v první skupině. Vlny v lese, doprava na Nový Dům a znovu doprava směr sjezd do Městečka. Tento sjezd je

technicky náročný, „vyšperkovaný“ v závěrečné části „esíčkem“ po kostkách. Pod kopcem jsem tam, kde mám být a jede se vstříc „kostkám křivoklátským“.

Již v úvodu jsem varoval, že tady se mi nedaří. Věřím, že tentokrát to vyjde, ale sebevědomím nehýřím a jsem spíš opatrný. Nájezd na kostky, dávám malou (střední) a zároveň zjišťuji, že velké pastorky neřadí tak, jak by měly. Dávám tedy nejmenší převodník a to mi umožňuje vzadu zůstat na malých. Zároveň se mi bohužel začíná vzdalovat čelo včetně Kapra i Lukáše a nedokáží s tím nic udělat. K čertu! S několika dalšími v podobném stavu projíždíme cílem prvního kola a pokračujeme již po asfaltu vzhůru k vrchařské premii. Ve stoupání formujeme malou skupinku a stíháme několik podobných kousek před námi. Nahoře se všichni sjíždíme. Při sjezdu se zdá, že všichni mají dost a pojede se pohoda. Ve stoupání do Požárů za to ale někteří pěkně vezmou a rovinka přijde jak na zavanou. Skupinka chvílemi pěkně spolupracuje, chvílemi méně. V Novém Domě to zase trochu zavře jak se někteří pokusí atakovat, ale na rovince se zase srovnáme.

Před sjezdem do Městečka najíždím na čelo a zajišťuji si tak volbu stopy ve sjezdu. Dole se ohlédnu a hele, jsme s jedním z borců z CKKV kousek odjeti. Vyzývám ho k pokusu o únik. Moc nám to ale nejde a za chvíli nás mají. Za chvíli jsem dnes naposledy na kostkách pod hradem, na jejichž konci je i cíl. Najíždím na ně ze skupiny poslední. Po zkušenosti z minulého kola rovnou hážím na nejmenší převodník a jedu v závěru skupiny. Tuto etapu si tedy nepolepším, to je jasné. Po včerejším dojezdu v čele celého balíku je tohle návrat na zem. V závěru ještě díky lehkým převodům zrychlují a opticky trochu výsledek koriguji předjetím tří jezdců, ale svůj stín jsem rozhodně nepřekročil.

Že jsem se neflákal, potvrzuje zvýšení náskoku na Michala i Pavla. Kapr a Lukáš mi odskočili o 2 minuty. Nadále zůstávám v těsném obklíčení CKKV – na Františka mám stejných 6 sekund, které jsem získal v Pekelné bráně. To Kuře je jiný „kanón“. Dokázal v bitvě 1.UAC balíku, kdy po něm šla celá smečka borců, uhájit s pomocí ostatních Šlapek celkové vedení.

Dějství čtvrté: Poslední soud (časovka do kopce: 5,2 km, furt do kopce, 00:14:29, 21,54km/h, 16.místo)

A je tu Poslední soud. Závěrečná etapa. Časovka do vrchu. Ale do jakého. Někteří mu říkají „Čertovy schody“. „Pětikopec“, jak napsal Kolbaba. Pět prudkých úseků proložených krátkými „rovinkami“. Nasazuji hrazdu, věřím že na „rovinkách“ se uplatní. Při rozjíždění cítím, že nohy netáhnou a do kopce se jim vůbec nechce. Dávám si gel. Snad energie pomůže. Stavím se na start. Patnáct sekund do startu. Levý kufr necvakne. Trochu s ním kvedlám ale bota ne a ne zacvaknout. Rozpačitě startuji. První úsek je hodně prudký. Noha padá z pedálu, zkouším nacvaknout, nejde to, téměř zastavuji. Znovu se rozjíždím. Uff, už jsem na první „rovince“, kufr snad drží. To je tedy začátek. Morálka veškerá žádná. Chci jen dojet se cítí. Lehám na hrazdu a hážím na velkou. Tep hluboko pod 150. říkám si: „No tak si odpočinu a za chvíli přišlápnu.“

Takhle se to zhoupne několikrát. Teprve na posledních dvou hupech se tep dostane nad 160. Ani nevím jak a je tu cíl. 14:29. A je to! Kapr a Lukáš zajeli výborně a zvýšili náskok. I v obklíčení CKKV jsem sekundy ztratil a o nějakou pozici klesl (František se dostal o 12 sekund přede mne). Náplastí a důkazem, že to vůbec nebyla lehká etapa ani úplně špatný výkon je, že jsem ještě nepatrně zvýšil náskok před Michalem i Pavlem. Kuře své vedení uhájil a vyhrál 1. balík UAC, celý víkend perfektně a vyrovnaně jezdící Radek, který v podstatě objel celý závod kontrolujíc čelo 2. balíku, skončil v v kategorii 3. Třetí bednu pro Šlapky pak získala Petronie v hobby kategorii žen. Tým Vinohradských šlapek pak zvítězil i v soutěži týmů.

Suma sumárum: Super víkend

Chtěl bych tímto vzdát hold a poděkovat organizátorům nejen za odvalu, ale hlavně za úroveň, jaké se jim hned na poprvé při organizování tak náročného podniku podařilo dosáhnout. Grandiozní nápad. Ohromující organizace. Šťěstí na počasí. Děkuji a gratuluji i

soupeřům (včetně patnácti Vinohradským Šlapkám), že spolupředvedli prostředí, kde byla radost usilovat o co nejlepší výkon.

Zkrátka, děláte-li správné věci se správnými lidmi, stane se i peklo rájem.

Streida – Boj o 50 pozici.

Po docela sporném výkonu na Sudetech a v Sojovicích začalo mě být jasné, že letošní sezonu musím opravdu brát jako nulový ročník a začít od samého začátku. Ostatně, s tím mám velké zkušenosti :). Na Peklo vyrazím s jediným cílem: přežít. Jediný soupeř, kterého jsem schopný porazit je Houska, na start se nepostavil.

1 etapa. Nuda. Držím teď těsně pod povolenou hranici tepu od startu až k cíli. V druhém balíku jsem obsadil 53. místo, mám za sebou tři holky a nějakým nedopatřením dva chlapy. Vidím Vitka, ptám se ho na výsledek Kolbáby. Dal mě minutu. Předtím budeš muset ho zarazit v nějakém kopci (že by mě náhodou prozradil taktické úvahy, co slyšel doma?).

2 etapa. Snáším se držet Kolbáby od startu, snad to vyjde. Houby. První brdek, a musím zvolnit. Koukám kolem, kdo tu zbyl, a není to špatné: předtím mnou číslo 400 (Honza Kounický, jak jsem se později dozvěděl), za mnou Lenka Bartošová. Honza je zlatý chlap. Hned jsme se dohodli, že to vezmeme spolu a ještě přibereme Lenku. Ono to mě vyhovuje ze všeho nejvíce, když ve skupině mám někoho o něco silnějšího a někoho trochu slabšího. Jedeme své tempo, strídáme se, v dalece vidíme dvě oranžové postavy. V klidu je dojíždíme, Lenka se ptá, zda nedostanu vynádanou, že pomáhám soupeřům :). A už máme ve skupince Cancelaru a Bigmiga. Poradím se snažím přesvědčit holky, aby se držely vzadu, schovávaly se a setrily sílu na spurt. Bigmig se líbí, jak se s námi krásně trenuje základní vývalost. Však musí odskočit, a pak už sám nemá šanci dojet naší skupinky. Blíže ke konci Lence zremu ruplí nervy a rozhoduje nastoupit. Ajajaj, je moc brzo. Misa se jí zavesuje do haku, a po několika minutách máme je zpátky v balíku, ale trochu vystavené. Tak v poklidu dojíždíme do značky 200 m, pak s Honzou odstupujeme a teď, holky, do toho! Misa spurtuje jako o život. Je nešťastná bojovnice! Po dojezdu koukám na výsledky. Nu jo, mám další dvě minuty od Kolbáby.

3 etapa. Od začátku jsme dohodnuti s Honzou Kounickým, že to pojedeme spolu, když už nám to včera tak pěkně spolu jelo, a přibereme Misu, Andy a Lenku. Povedlo se. I Kolbába dneska je s námi. V šestičlenné skupině první kolečko utíká nadhro. Ve sjezdu k Městčku Kolbába nám ujede stylem kamikazde. Ten ty sjezdy prostě umí. Však skupina je skupina, a před kostkami unik je zlikvidován. Říkám mu, ať neblbne, stačí nám ujet na konci druhého kola. Najíždíme na kostky, jede se překvapivě dobře. Dokonce to kolbábové tempo že mi zda být trochu pomalejší, než je zdravé, tak ho předjíždím a s Honzou se pomalu ale jistě vzdalujeme ostatním s tím, že nahore počkáme. Blíže k vrcholku opravdu zvolnujeme, a rve to za námi Misa. Dyche tak, že každou chvíli vyplivne kousek plic, ale bojuje jako tygřice. A už je tady. Co dál? Máme počkat na Kolbábu, nemáme na něj čekat? Na druhou stranu je to přece soupeř, a jedeme závod, a včera ne mě taky nepočkal, a tak jedeme ve třech. V posledním stoupaní před cílovou čarou Misa zase rozjíždí spurt. Je opravdu neuvěřitelná bojovnice. Vydecháme se, a začínáme fandit zrovna dojíždícímu prvnímu balíku. Po pár minutách jsou tu Andy a Lenka, jsou spokojeni, předtím odparaly Kolbábu jeli ve dvou a pěkně si užili spolupráci. Dlouho nic, a pak dojíždí i Kolbába, a je nějaký zničený. Něco kolem 6 minut jsem mu vrátil.

4 etapa. Máme časovky do kopce zakázány. Jsou totiž spojeny s příliš rychlým nástupem a vysokou intenzitou. Ale v rámci etapky to můžeme dojet v klidu, což činím. U cílové čary dojíždím Misu a rvu na něj, ať spurtuje, ať jí nedojeď. Nu to je teda fakt bojovnice! Zvěda se že sedla a mizí rychlostí rakety, že ani za čarou se nedokáže zastavit.

Musím ještě poprat Lu k čeklému vítězství. Jenže, jsem takový zpoceny, spinavý a smradlavý, že mám pochyby, zda bude ode mě tu pusku chtít. Ale dobře to dopadlo.

Povidame si s Kolbabou. Jen tak mezi reci mne prosí, abych mu neujížděl v kopcích na Rampu, ze se mi pak na rovinkách bude hodit. To teda.... Kvůli tomu stalo za to jet Peklo, abych Kolbabu dostal zpět do skupiny A :))).

Léňa – Etapák jak má být

Už začátkem května jsem se musel rozhodnout zda-li jet Křivoklátské peklo nebo Rampušáka. Sílu orangeexpressu převýšila touha vyzkoušet etapový závod. Vyrázili jsme tedy s velkým očekáváním se Strejdou brzy ráno směr Leontýn.

1. etapa – časovka 11,2km

Do časovky jdu s cílem neodvařit se a dojet v pohodě aby zbyly síly do odpolední druhé etapy. Hned na začátku docela dost ztrácím, protože ve sjezdu kompakty nestačí, točit vzduch mi připadá zbytečné tak se jen vezu, do následného magnetáku jedu hodně frekvenčně. Tachometr mi nefunguje, pulsmetr jsem zapoměl spustit tak jedu jen podle pocitů, snažím se jet max. 180 tepů. Cestou v protě směru potkávám Radka, Kuřete, Malinu a Alánka všechny se snažím povzbuzovat, ale jsou tak soustředění, že nevnímají. Na obrátku přijíždím ještě čerstvý, při prudkém brzdění u kužele dostávám smyk při kterém jsem málem smetl pořadatele, ale vše dobře dopadlo. Po pár stovkách metrů od obrátky jsem v protisměru zahlédl svého soupeře z KPO, který startoval minutu za mnou to mě docela vyděsilo, řekl jsem si konec výletu a jedem! Zalehl jsem na hrazdu, rval to co to šlo, až začalo i koleno protestovat, což mě zase umírnilo, tepy šly ihned ke 190 a čekal jsem kdy mi dojde. Stalo se před cílovým kopečkem kde jsem zbaběle asi 100m před cílem sundal velkou (kompaktní) placku a jako šnek prošel cílovou páskou.

Po takovém výkonu jsem samozřejmě nečekal nějaký super čas, ale nakonec jsem na kolegu z KPO ztratil jen 4sec. Těšil jsem se na druhou etapu a doufal, že ztrátu vymažu.

Po časovce jsme si se Strejdou ustlali na karimatkách v lesíku, vytáhli své svačinky (musli s jogurtem a od Strejdovi manželky lívanečky s jablky, mňam) vše zapili čajíčkem, navrch ještě BCAA. Za nejlepší regeneraci jsme zvolili, ležet a nic nedělat.

2. etapa – Hromadný závod 68km

Cíl byl jasný, vymazat 4sec ztráty na Reného z KPO. V duchu jsem chtěl ještě co nejdéle uvíset vrchaře Alánka.

Vystartovali jsme za doprovodným vozidlem, které nás dovedlo na místo ostrého startu poklidným tempem na trať 1. etapy, sjezd jedeme něco přes 70km/h ani nešlapu, chybí převody. Vidím defekt Okrouhlického, který následně odstupuje (dneď měl už druhý). Jede se celkem v poklidu první větší vzrušení bylo při odbočování z hlavní a následném brdku, který se musí vyspurtovat a v následné rovince a sjezdu nastolené tempo udržet. Trať vůbec neznám, držím si radši kolem sebe prostor a jen si hlídám abych měl čelo na dohled. Vjíždíme ve velké rychlosti do vsi Olročíněves, která začíná kopcem, je to taková stojka jedeme to na velkou naštěstí má jen pár stovek metrů, ale dává mi pěkně zabrat na vrcholu balík nezpomaluje, ale zrychluje na 40km/h z balíku se stává šňůra zaklesnutých cyklistů a jsem rád, že visím a nedělám díru, tepy jsou nad 190. V mém okolí vidím jak Reného tak i Alánka, takže to musím vydržet. Následné brdky už jedu na morál, ale naštěstí balík zvolnil, nastává čas regenerace. Větrnou rovinku jedeme opět v hadu, brdek v Karlově se jede na velkou. Blíží se spurtéřská prémie a první projetí cílem, spurteři za to berou, rychlost se zvyšuje celého balíku. Následuje dvojfázový kopec. První část se jede hodně ostře, ale kolodějským způsobem se držím v pohodě v následném sjezdíku, ale chvilka na odpočinek není ještě se zrychluje druhý hup musím opět vyspurtovat.

Přijíždíme opět na sjezd kde už jsme protaženi do hada a docela se bojím aby mi tady neujeli, na začátku sjezdu jsem to roztočil co to šlo a jen díky větrnému vaku se dostávám na svou max. rychlost 78km/hod. Čelo se zase sjíždí nikomu se moc nechce jet, slyším jak se vepředu pořád někdo vzteká, že se nejede, ale mě je v balíku dobře. Celý průjezd lesem až do brdku v

odbočce z hlavní jedeme sice mezi 40 a 50km/h, ale je to takové výletní tempo. Cesta do Olročiněves utekla velmi rychle, tady se opět nastupuje, naštěstí na kopec vyjíždím docela vepředu vedle Petra Zahrádky a nedostávám se do žádné krize, až v další vesnici jsem si všiml, že už s námi nejede Alánek a René. Vidím jen vepředu v poklidu jedoucího Malinu, Kuřete a kluky z KC Brno. Z Brna mě zaujal především Libor Pohanka, který si jel sólo časovku podél balíku, byl jako na gumě, jezdil dopředu, dozadu (holt když někdo má v nohách dynamit to se může dělat co chce). Zdravím se s Jurou a čekám, že mi určitě na Karlově ujedou.

Karlov byl naštěstí v pohodě, ale všiml jsem si, že z balíku poodjela skupinka asi čtyř lidí a mezi nimi vidím Kuřete! Říkám si, co blázní raketák. Balík moc nereagoval, jen se po sobě dívali kdo začne stíhat, tady vzorně zapracovala taktika našeho týmu. Poprvé vidím Malinu netahat balík za Kuřetem! Jede si pohodu pěkně schovaný.

Najednou frnk a třetí kolo, už jsme roztrhaní ve sjezdu opět mírně ztrácím (kompakty nestačí), ale naštěstí se objevuje mašinka Jura a do balíku nás docvakuje. V tomto kole se mi zdálo, že se jede největší pohoda a všichni se šetří na zítra. V brdcích ani v Olročiněvsi neprobíhá snad žádná selekce, už jen sleduju Juru a Malinu. Po chvíli se dostávám na čelo přede mnou jede jen Krupi a když vidím jeho snahu o zrychlení balíku dělám jednou velkou chybu, zapomínám na to, že vepředu je odjetý Kuře, Krupiho střídám a ještě rychlost balíku zvyšuju, naštěstí následný brdek opět všechny zklidnil a já se v poklidu vracím do balíku kukat.

Poslední kolo se začíná opět valit pěkně závodně, v Olročiněvsi už mám opravdu co dělat se udržet a nakonec na rovince před Jáchymovem odpadám. Za mnou nikdo, do cíle 6km tak jen točím nohama a modlím se aby mě nedojela skupinka s Reném. Po chvíli mě dojíždí Radek Procházka, pěkně nasr... moc si povídat nechtěl a v tomto složení dojíždíme do cíle se ztrátou asi dvou minut na hlavní balík.

V cíly se dozvídám, že Kuře dotáhnul svůj únik do vítězného konce plus na premiích, nasbíral nejvíce bodů a dostal se jak do celkového vedení etapáku, tak získal zelený trikot nejlepšího spurtéra! Super. Jako bonus v této etapě jsem na Reného z KPO získal něco přes 3minuty, s rychlostním průměrem 38,9 také spokojenost. Teď ještě přežít zítřek.

Na poslední chvíli se mi podařilo sehnat ubytování v ubytovně Kolečko. Když mi oznamují, že můj spolubydlící je Jura jsem rád. Nakonec v ubytovně jsou všichni kluci z KC Brno, kteří se u večere ukazují jako správní šprýmaři, zejména Libor Pohanka. Později se ubytovávají také Petr Zahrádka neboli Moser, Pavel Červenka, ještě poznávám Vaška Cafourka.

3. etapa

Ráno už nohy pěkně bolely, ale to asi všechny. Na startovním roštu se srovnáváme s Alánkem a Reném. Tempo je už od startu ostré jako by si Ti vepředu neuvědomovali, že jedeme do kopce. Sleduju Reného a jeho žlutého Authora a nikam se neženu. Na vrcholu kopce za vrchařskou premií už ztrácíme na první balík asi 20 metrů, docvakujeme se asi po 5km. Aktivně jsme se zapojili s Alánkem. Valí se kule, při výjezdu z Městečka je průměr 42,9km/hod. Vjezd do Křivokláta na první kostky už selektuje balík na trvalo. Ještě po kostkách v lese jedu vedle Alánka, Cafourka kteří si navzájem nastupují. Při posledním hupu na vrchařskou premií nastupuje Alánek, Cafourek nereaguje a já opravdu nemám zájem Alánka stíhat a dovézt mu Cafourka na záda tak se spokojuji z uvisením za Cafourkem, který ale jede pěkně a tahá nás do skupiny za Alánkem. V dále vidím, že Alánek jede v dobré společnosti, začínají nám jistě ujíždět. Do naší skupinky pak dojel ještě Jura, reprezentantka Růžičková a nějaký dva borci. Jura se nás snaží dostrkat do nějaké spolupráce o roztočení kolotoče, já osobně zrovna t tuto chvíli zrovna jedu plnou tak se mi moc nechce, ale nejsem sám.

Ale když vidím Jurovo nadšení, rychle regeneruji a snažím se kolotoč s ním roztočit. Jedeme jen čtyři já mám ještě smůlu, že se na špici dostávám za borcem, který vždy když se dostane

na špic tak zrychlí tak o 5km/h a jen ho dojet a předjet mě stojí fakt dost sil, Jura mi radí: Nestřídej ho, nech ho vycukat, to taky činím. Kolotoč nám docela funguje, nejedu žádnou hranu tepy držím pod prahem (není se kam hnát), udivuje mě Růžičková, která poctivě střídá jen párkrát vynechá. Sjíždíme ještě jednoho borce.

Cesta ubíhá velmi dobře při nájezdu do Křivoklátu a po druhé na kostky nám nastupuje „trhací“ borec, kterému po pár set metrech dochází a kopec vyjíždí s námi. Tady si pochvaluju kompakty, ale i tak si myslím, že bych uživil vzadu ještě o pastorek více. V posledním okruhu si uvědomuju, že v naší skupince nemám soupeře ze své kategorie. To mi dodává klid, zapojuji se do řeči s Růžičkovou, užívám si jízdy v kolotoči. Ve sjezdu do Městečka nastupuje Jura, poodjíždí nám asi o 200m, vydávám se za ním, bohužel máme docela smůlu, protože se Jurovi a později také mě připletla do cesty jedna blondáta řidička, která nás nechtěla pustit. Slyším Juru jak mi cestuje cizími jmény, což po chvíli dělám taky, protože místo aby sjela aspoň více doprava tak mě natlačila do protisměru a jen jsem se modlil aby na mě něco nevyjelo a v rychlosti přes 60km/h nic příjemného. Díky tomuto incidentu z úniku není nic. Jedeme tedy do Křivoklátu v naší skupince.

Hned na začátku nám ujíždí jeden borec, jedu hned za ním. Kostky se mi zdají stále prudší a delší než na začátku, ale drtím svůj nejlhčí převod až nahoru. V cíly jsem rád, že na Reného jsem si zvýšil náskok skoro na 10minut. Dojetí před Jurou potěší.

4.etapa – časovka do kopce

Do časovky nastupuju už dost prošitý, ale s vědomím, že to bych musel jít snad pěšky abych svůj náskok na kolegu z KPO promarnil. Na startu mě, ale naskakuje nová motivace dozvídám se, že hned za mnou startuje Jura. Cíl je jasný, nesmí mě dojet nebo mi moc neujet. Bohužel borec přede mnou nedorazil na start, tak magnet chybí.

Odstartoval jsem volně hodně frekvenčně asi po 100metrech řadím kašpárka, na následné rovině vytáčím nohy a na chvíli dávám velkou, rychlost jde nad 30km/h což po chvíli končí vracím se ke kašpárkovi, snažím se jet co to dá, ale vím co mě ještě čeká tak podvědomě se moc nemačkám a v následném sjezdíku se jen vezu bez šlapání jen protáčím nohy a uvolňuji svaly, už čekám kdy se kolem mě prožene Jura, ale stále nic. Už mám za sebou přes půlku trati. Přeci jen zrychluji a poslední 2km jedu už jako opravdovou časovku na krev! Před cílovou čarou se ohlídím kde je Jura a vidím jen jeho kolegu Chadima, který startoval minuty po mě. Cíl splněn.

Mám tedy za sebou první etapový závod v životě, krásné 21. místo k tomu, cíle splněny, zážitků spousty, Kuře celkovým vítězem, Radek na bedně, týmy jsme vyhráli no nádhera a skvělá, milá, ochotná organizace. Těším se na příští ročník, bude to chtít více potrénovat.

KRÁLOVICKÉ OKRUHY

Léňa – Kaňka na krásném závodu

Do Královic jsem původně neměl vůbec neměl v plánu jet. Chtěl jsem odpočívat před Beskydem a připravovat se na funkci lokomotivy v orangeexpressu. Pak, ale nějaký dobrák napsal na diskusy, že by bylo dobré do Královic přijet a sesbírat body, že se na nás v závodech UAC lepší CKKV. Urychlil jsem tedy výměnu svého zadního ráfku (díky pana ŠÍRER). V pátek těsně před závodem jsem po týdenním nic neděláním absolvoval trasu Beroun, Praha v rekordním čase a dost slušným průměrem (což nebylo rozumné).

Ještě večer mě stačí rozesmutnět Kolíkáč svou neúčastí, ale plně ho chápu. Domlouvám se tedy s Rendou z KPO na cestě vlakem do Slaného a pak po vlastní ose až na start. Čekal jsem, že bude pršet jako z konve, možná i nějaké kroupy tak jsem se těšil na spojení obou balíků a tím i absolvovat závod s Radkem (prostě a jednoduše po Švihu kde jsem na Radka ztratil jen pár vteřin mi narostly mooco ambice).

Ráno vstanu a sucho. Tož dobrá aspoň si závod užiju. Cesta s Rendou utekla velmi rychle a tak se v Královicích zdravím s plejádou šlapek. Nervozita žádná, kolo funkční, počasí ok. Na startu stojím v předposlední řadě hned za Alánkem.

Start proběhl v klídku, do prvního kopečku se jede také pohoda tak shazují velkou a řách! spadnul řetěz. Ještě, že jsem na chvostu tak nikoho neohrožuju, nandávám jej docela rychle, ale i tak mi balík poodjel o pár stovek metrů. Ihned po nasednutí na kolo dávám velkou a stíhám balík, který naštěstí po chvíli mám (takhle pomalý rozjezd závodu jsem ještě nezažil - ještě, že tak). Bohužel poprvé překračuji hranici 190 tepů a to jsme teprve na druhém km . Fakt se jede výlet, snažím co nejdříve zregenerovat. Každým brdkem se tempo začíná stupňovat až vše pro mě vyvrcholí ve výjezdu před Jedomělicemi, kde poprvé a na pořad ztrácím kontakt s prvním balíkem. Jelikož jsme, ale docela dost početná grupa a jsou v ní všichni lidé s kterými většinou tyto závody jezdím, jsem spokojen. Ještě jako bonus je tady Venca Cafourek, ale k mému překvapení chybí Alánek. Kopec do Jedomělic nás ještě trochu protřídí, při výjezdu na hlavní nás je už jen cca 15ks. Jak se mi v kopcích jelo dobře tak tady mi kolegové přichystali peklo. Měly jsme na dohled první balík, což mnohé dost motivovalo (mě teda vůbec) a šinem se stále mezi 50 a 60km/h, vždy po odstředání mám co dělat se zase zacvaknout do vláčku, fakt dost fouká tak nechci odpadnout, dávám do toho vše a těším se na nějaký kopec abych si dáchnul.

Na začátku druhého okruhu už první balík zmizel z dohledu a tempo se sklidňuje, bohužel taky nastává období, které trvá více než jedno kolo a slovy Jury, jedeme jako stádo! . Snažím se to tam ještě s jedním borcem nějak zorganizovat, ale bez úspěchu. Spíš si hlídám, aby mě někdo nesejmul.

Ve finále do dopadá tak, že špice točíme jen v pěti lidech, varťák, enduraining a Markus tahají roviny, sjezdy, já s borcem na Colnagu tahám všechny kopce. Jen vždycky před nás někdy tak o 20m i více vyjede (nejčastěji Berka ze Stodůlek) někdo kdo by rád vystřídal, ale jelikož zrychluje tempo tak nás spíš jen nase.... V rovině do Slaného sjíždíme Vítka Černého a někoho ze Stodůlek, kteří s námi pokračují dále.

V třetím okruhu nám je všem jasné, že nejspíš už nikoho nesjedeme ani nás nikdo nesjede a budeme si to muset rozdat jen mezi sebou. Tento názor sdílíme až po Jedomělicích kde nám odjíždí Černý, Cafourek a někdo ze šumavy. Borec z SP kolo komentuje jejich odjezd dosti silnými výrazy, protože se jednalo o lidi co jen kukali (nebo jeli takticky). Rychle se shodujeme, že je sjedeme až na rovině do Slaného. Bere se za to, ale dříve, závěr Jedomělicáku vyjíždíme ryhlostí hodně přes 20 a hurá na ně. Při vjezdu na hlavní, že i tak si vybudovali zhruba 500 metrový náskok. Rozjíždí se neuvěřitelný kolotoč, jedeme stále kolem 60km/h, ztrácíme pár lidí, ale trojka se nám přibližuje jen pomaloučku. Ve Slaném na nás mají stále náskok tak 200m. Do cíle chybí 4km po velmi výživné rovině toho mám plné zuby a vůbec se mi nechce do nějakého spurtu, který jako vždy je do kopce. Nasupuje varťák a do Královic si valíme raketovou rychlostí, na začátku cílového kopce nastupují Berka s Machotou na jejich nástup nereaguju, ale po pár metrech jim dochází, jdu před ně. Na hranici 200m před cílem nastupuje borec z SP kola a ještě Colnago, už mi došlo tak se kolem mě jen mihli. Do cíle dojídám za 2 hodiny a 25minut. Unaven, spokojen, krásně jsem si zazávodil.

V cíli mi kazí požitek ze závodu, zpráva o pádu Alánka a Konráda. Alánka potkávám ještě v Královicích, kde mi ukazuje rentgenový snímek své zlomeniny klíční kosti. . Alánku, Konráde ať se Vám to rychle hojí . Hlavně, že jste živý!

ČASOVKA DRUŽSTEV SPÍCÍ PANNA

Andy – Jak na větrné hůrce

Večer před závodem byl poměrně dramatický. Marťas, která vymyslela, že udělámě čistě ženský tým a na časovce družstev Spící panna si dojedeme pro bednu, ohlásila že nejede. To

byl problém, protože abychom získaly body do UACu, muselo mít družstvo alespoň 3 UAC členy. A my teď měly jen dvě - Cancellara a Fáfi. Já jsem se letos do UACu nepřihlásila. Se složením týmu jsme tak šachovaly ještě hodinu před startem, nakonec to ale dopadlo jak nejlépe mohlo - získaly jsme dvě posily, Lenku Bartošovou z týmu H.I.C. (tu znám z Křivoklátského pekla, praly jsme se tam o poslední a předposlední místo) a Markétu Sládkovou z týmu Scott Scania Kolín. Tím jsme se sice rozloučily s myšlenkou na čistě šlapkový tým, ale důležité bylo, že jsme se daly dohromady a podmínku pro 3 UAC závodníky jsme splnily.

Po registraci jsme byly projet, trať závodu vedla po hlavní výpadovce (silnice číslo 16) z Mělníka. Dost jsme se proto obávaly provozu, ale nakonec to docela šlo. Protože foukal silný boční vítr, nacvičily jsme jízdu v lajně, šikmo za sebou. Na čase, po jaký bude první jezdec na špici, jsme se nakonec nedomluvily, respektive řekly jsme si, že to uděláme pocitově.

Startovalo se od 11:30, náš čas měl přijít ve 12:14. Během čekání byla dost zima, hlavně byl nepříjemný studený vítr.

Konečně jsme se postavily na start a čekaly na odpočítání. Tři, dva, jedna, start, vyrážíme! Nedaří se mi zacvaknout levá tretra, vychází to až na potřetí. Kruci, blbej začátek. Naštěstí holky v pohodě dojíždím, ke kruháku, na kterém odbočujeme vpravo se ještě nejelo tak rychle. Hned po kruháku přichází první stoupání a okamžitě se do nás opírá silný vítr. Vytváříme formaci, na čele je Markéta. Čekám že ji kombinace stoupání a větru unaví a tak rychle odstoupí, ona však táhne neuvěřitelně dlouho. Po ní nastupuje Fáfi a zrychluje. Před závodem říkala, jak na kole moc nejezdí a ze závodu měla obavy, tady však předvádí parádní výkony. Po Fáfi jde dopředu Lenka, jak zalehne do časovkářských nástavců, také jí to jede parádně. Nestáhám moc sledovat Polara, jen občas na něj mrknu a tak mám představu o tom, že pořád jedeme hodně přes třicet a můj tep je průměrně kolem 180. Teď přišla řada na mě, sakra, to je ale rozdíl jet na špici! Snažím se držet rychlost a je to fakt dřina, mám pocit, jako bych jela proti větráku. Začínají mi tuhnout nohy a tak dávám rukou znamení a odstupuju, otěže přebírá Cancellara.

Takto pěkně pravidelně točíme a kilometry ubíhají. Trasa se na první pohled tvářila jako rovinatá, ve skutečnosti byla spíš taková mírně zvlněná. Na těch cca 43 kilometrech jsme nastoupaly 245 metrů.

V protisměru nás postupně mýjely další šlapkovské týmy, zamávaly jsme si a v duchu popřáli dobrý dojezd a pak už se zase soustředily na sebe. Myslím, že nám to jelo moc pěkně, všechny holky jely parádně, Markéta mě pořád fascinovala tím, jak dlouho dokáže vpředu táhnout (a to je jí teprve 18 let!) a Fáfi zase dynamitem, jaký má v nohách. Cancellara je rovněž výborně, ale u ní je to už letos tradice. Někdy po jednadvacátém kilometru jsme před sebou zahlédly policejní auto a žluté vesty, bylo jasné, že před námi je polovina tratě. Do pravotočivých zatáček jsme musely trochu zpomalit, přes most jsme se pak dostaly do protisměru, kde se nám podařilo rychle se opět zformovat. Do čela se dostala Fáfi a rozjela strašný kule. Koukám na Polara a nechápu, jedeme do kopce a já vidím rychlost 35 km/h! To bylo šílený. Podařilo se mi rychlost udržet, ale dost jsem se tam vyšťavila.

V následném sjezdu bylo možné si trochu odpočinout, stoupání na 25. a 29. kilometru už mi ale dělalo problémy. Po odstředění jsem se vždycky propadla, přede mnou se udělala díra a já začala větrat (viz obrázek). Asi bych měla obrovský problém skupinu dotáhnout, kdyby mě pokaždé nezachránila Cancellara. Dávala na mě pozor a jak viděla, že začínám ztrácet, zpomalila, počkala na mě a do balíku mě dotáhla. Pomohla mi takhle dvakrát nebo třikrát, za což jsem neskonale vděčná. V poslední třetině už mě pak holky nenechaly ani střídat a odmakaly to za mě, to jsem se styděla. Jela jsem ze všech sil, na rovinách jsem tempo stíhala v pohodě, ale ta stoupání mi prostě tradičně nešla. Poslední kopeček před cílem, který byl na jeho vrcholku, už byl na morál. Holky (Cancellara, Fáfi a Lenka) za to vzali a spurtovaly, čas

týmu se totiž počítal podle prvních tří jezdců. My s Lenkou jsem jejich nástup nezvládly a cíl jsme tak protnuly o chvíli později.

Jely jsme se ještě společně vyjet a po cestě jsme závod probíraly. Byly jsme z toho všechny nadšené, gratulovaly jsme si, že jsme to zajely pěkně a užily jsme si to. Ještě větší radost jsme pak měly na vyhlášení výsledků, kde jsme zjistily, že jsme vybojovaly druhé místo! Naši kluci (Kuře, Malina, Radek a spol.) získali navíc v hlavní kategorii skvělé třetí místo, takže to byl veleúspěšný závod

Holky, ještě jednou moc díky, bylo to super!

LIBUŠÍN

Strejda – Libusin 08

Tak Libusin.

1 etapa. Jelo se mi nejak dobre, tak jsem tak trosku porusil predpisy doktoru a jel jsem o nieco vetsi tempo, nez to mam povoleno. Ale zase byl jsem to schopn udrzet po celou dobu. Ve vysledcich jsem spolehlive posledni, ale zase Kolbaba ma neskutecnou radost: dal mne 3 sekundy

2 etapa. Ke konci uvodniho stoupani jedeme asi ve ctyrech odsejpa se to celkem prijemne, stridame se, pred Smecnem rada prichazi na Kolbabu. Ten z niceho nic nastupuje, a po docela riskantnich manevrech mezi trubicimi auty nam ujizdi. Co blbne?! A jo, uz je to jasne, vidi pred name vetsi balik. A za chvili se na nej dotahujeme vsechny. Jsou to vesmes holky. A dari se nam drzet s nimi do konce prvniho kolecka. Zacina se dalsi stoupani, Kolbaba ztraci kontakt, mne se dari uviset. Na rovince mne uz zacina pripadat trapne, ze se vezu s holkami a nestridam, tak se cpu na spici a tahnu co se da. Jenze baliku veli pevnou rukou Zuzka Denigerova, dojdi mne a rika, at neblbnu a jedu v klidu, jinak se nam poztracaji dalsi lidi. Nu a ma naprostou pravdu, hned prichazi maly brdek, a ja po tom svem hrdinskem vykonu vubec nejsem schopny stacit. Skvirka se pomalu ale jiste zvysuje a po nejake dobe rezignuji na pokusy dotahnout se. Zbytek závodu uz jen nejak tak doplazit. Predjizdi mne celo prvniho baliku, pak dalsi zavodniky, nejak se ani nepokousim zachytit. Zacinam premyslet, ze tahle sezona uz asi pro mne prilis dlouha, stava dochazi, a zda uz neni vhodne si dat podzimni odpocinek. Ke vsemu v cilovem kopci z niceho nic se kolem mne prolitne Kolbaba. Vecer po zavode se citim totalne vycerpany a ani se mi do te treti etapy nechce.

3 etapa. Z predchozich rocniku si pamatuji, ze treti etapa se jede v podstatne vetsim klidu. Taky vim, ze najeto mam dost, tak to bych mel mit vyhodu. Snad to dopadne nejak lip. A fakt. Holky si zase formuji vlastni balik, na zacaku uvodniho stoupani sice nam s Kolbabou trosku odskoci, ale ke konci stoupani je v klidu dotahujeme. Baliku zase veli Zuzka, a ten její pristup je mi velmi simpaticky. Rovinky se jedou v naprostem klidu, vicemene v kompenzacnim tempu, coz setri sily na stoupani. A to nam dovoluje udrzet balik pohromade. On ten zavod uz je stejne rozhodnuty jiz vcera a nema cenu se nejak prilis honit. Jedou pohromade snad vsechny holky z UACu a taky tri nejvetsi pomaliky od chlapu, a to ja, Kolbaba a Houska. Kdyz uz mne zacina byt jasno, ze se v tomhle baliku udrzim, najednou se ve mne rozleva takovy pocit blaha... A maximalne si to uzivam. To je snad odmena za celou sezonu trapani na chvostu a o samote. Konecne jedu v baliku. A stacim. A muzu se i plnohodnotne zapojit do spolupraci. A navic, v jak krasnem baliku... Jedine nechapu, proc z cele te kolekci nadhernych pozadi zrovna ja musim mit pred sebou to houskovo :)). Jsem nejak roznezneny a v zaveru se mi vubec nechce tenhle pocit kazit nejakym tim spurtovanim. Tuhle radost prenechavam Kolbabovi. Kral se blizi, a on si nutne potrebuje zvednout sebeduveru.

Kolíkáč – Můj první etapák

Můj první etapák v životě, skvělá pozvánka od Kolbaby na webu CFC, počasí pravé cyklistické, doma to též klaplo a tak jsem neváhal. Sice jsem vyrazil bez křesílka, karimatky, čaje a jiných důležitých věcí k takovému druhu závodu, ale naštěstí jsem měl aspoň kolo a tretry, což někteří až tak úplně nezvládli .

Časovka: bez nástavců, s pocitem, že mě čekají dva hromadřáky jsem jel asi až moc na jistotu, bohužel až v neděli jsem pochopil, že časovka rozhodla v konečném pořadí. Hlavně, že mě nedojel Iceman, který startoval 1 minutu za mnou ...

Po časovce přichází asi nejlepší okamžiky etapáku, jsme rozloženi na návsi, křesílka, karimatky, Strejdův čaj a orange pokec . Většina vytáhla chemikálie a začala je baštit, to my se Strejdou hezky do hospody na španělskýho ptáčka s rýží a pivko...

I. etapa: hned po startu se balík zbláznil a začal letět do prvního kopce takovým stylem, že jsem marně hledal aspoň kousek kyslíku, naštěstí okolo mě Bigmig a Mirek a tak jsem věřil, že se snad nahoře zformujeme do nějaké grupy. A to se povedlo, nakonec jsme si ještě sjeli před Smečnem skupinu před námi a tak asi v 15 lidech jsme kroužili na okruhu pro 1.etapu. S námi se vezlo i několik tradičních UACářů, jako třeba Humplík, Nič, Charvát a další. Naštěstí se jediný vážný kopec z Libušína jel vždy v poklidu, až na jednoho borce, co nám vždy nastoupil a my ho pak zase sjeli za Smečnem, byl to takový stereotyp, prostě neudělat chybu při střídání a uviset. Atmosféru rozvířil až Bigmig, když mu ve 4. okruhu spadnul řetěz a pak když jsme sjeli o kolo Kolbabu a dotáhli ho, bohužel, až na našeho Strejdu. V závěrečném spurtu okolo kostelíka, mě nejdříve přešel jako nic Mirek, ale překvapivě jsem ještě v sobě našel síly na odvetu, roztočil lehké převody a před cílovou lajnou jsem ho přespurtoval ... tak aspoň něco . Za sobotu děkuji za odvoz Icemanovi, díky němu jsme si mohli vychutnávat Svijanské pivko s Kuřetem a ladit tak formu na neděli.

II. etapa: trochu s obavami co to se mnou udělá, nadopován tabletami proti křečím si stoupám na start, spolupráci si slibujeme s Mirkem a Robertem z CKKV a hned v prvním brdku zvaném „Kaštany“ se nám to daří , balík zvesela odjíždí kosmickou rychlostí a my si jedeme to svoje a formujeme se do cca 10-ti členné grupy, jsou tu staří známí ze včerejška, jen Kuba Charvát si odjel někam na čelo . A zase si to užíváme, pěkně se střídá, kopce se jedou rozumně a je jasné, že asi bude rozhodovat až závěrečný spurt. Časem jsme si sjeli i Kubu, takže ke spokojenosti už nic nescházelo. Byl to pravý hromadný závod, tam v té naší turistické třídě, moc se mi to líbilo . A už se blížilo velké finále, pár nástupů, které jsme zažehnali, před Libušínem mohutné fandění Šlapek, co už dojely, pak ještě moje holky skvěle povzbudily, a to mě tak krásně nakoplo, že jsem nakonec ten spurt naší grupy nečekaně vyhrál . Sice se v celkovém pořadí nic nezměnilo, ale za ten rádobý závodní pocit to stálo...

Vyhlašování nejlepších a v úžasu a za frenetického potlesku jde na pódium Iceman v kategorii příchozích, a pak naše stálice, raketáři Kuře a Radek. Tak díky všem, pěkně jsem si užil ten můj první etapáček.

ČASOVKA DO VRCHU ŘEVNICE

Léňa – Potvrzení konce

V noci před Řevničákem jsem ve snu rozebíral několikrát svou taktiku, ale hned ráno po probuzení mi bylo jasné, že to žádná sláva nebude. Vyrážím na sraz s Icemanem, Orlíkem a kluky z KPO. Nedá mi to popíchnout Marhiho (přibírá do krásy). Valíme to v klídku, rozebíráme trať, naše cíle. Nejsmělejší je Renda, který zrovna přijel ze "soustředění" ve Švýcarech, kde proháněl Cancellaru . Do Řevnic přijíždíme s dostatečným předstihem, registrujeme se dle náhodného pořadí (pak toho opravdu lituju). Velkou radost mi udělalo, že se na presentaci zdravím s uzdravujícím Alánkem! .

Iceman, Orlik a spol si jedou ještě vyjet Řevničák, já ulehám do trávy šetřím každý watt, který ve mě ještě je. Po chvíli začínají přijíždět rakety typu Kuřete, Radka zdravím se s Fáfí, Konradem, Mírou ze Záluží a s další spoustou známých z UAC. Kuře netrpělivě vyhlíží Krupiho, který pro něj má nová "raketová" kola . Říkám si, to by nebylo aby dnes ten rekord nepadl! (nevím jak to nakonec dopadlo, myslím si, že to Honza dal). Ještě vidím Míšu jak holkám ukazuje prstýnek na levém prsteníčku, běžím tedy zjistit nestalo-li se něco mimořádného na východním cípu Prahy! Sice stalo, ale ne to co jsem předpokládal (zásnuby se tedy ještě odkládají).

Vím, že jsem už dávno z jakékoliv formy tak si dávám za cíl ,zdolat tento brdek pod 16min. Už na startu mám pro mě netypickou tepovku 160, to bude teda průser. Už asi po 100m mám tepovku na 185, rychle si vzpomínám na Honzova slova, hlavně to na začátku nepřepálit! Řadím lehčí převod, švihám si to frekvencí kolem 110, rychlost držím na 21 až 22km/h. Jedu s vědomím, že si musím pošetrřit aspoň nějaké síly do posledních 2km, tzn. jakmile tepovka vleze nad 190, řadím lehčí převod, ale snažím se udržet rychlost. Tímto způsobem jedu první tři km vyhlížím jestli už někoho náhodnou nesjíždím, ale pořád nic stále to je prostě časovka jednotlivců, rychlost držím stále na 21 nebo 22, v zatáčkách abych rychlost udržel jdu ze sedla, sleduju stopky a zatím vidím, že oproti tréninku jedu tak o minutu a víc, lépe (i to mě nepřesvědčí zrychlit). Když vidím, že mi chybí 2km podívám se na stopky, protože tady je místo kde jsem v čase rekordmana trati, mám teprve 9 minut! Jedu stále plynule jakmile se mi začne jet těžko hned řadím dolů po pár stech metrech vytočení zase převod vracím, tepy držím na 185 až 190 (žádná sláva) a až když mám před sebou poslední km vidím tři borce, kteří startovali přede mnou a teď jedou skoro spolu. Ještě do mety 500m před cílem je беру, řadím velkou a poprvé za celý kopec to rvu co to jde. Zrychluju někam k 30km/h a do cíle přijíždím po 15minutách úplně našrot!

Cíl splněn, škoda, že přede mnou nebo za mnou nejeli nějakí borci, kteří by mě jistě vyhecovali k lepšímu výkonu, sám se nedokážu holt zmáčknot . Cestou dolů mě potěší ještě pohled na Terezku Pinkavovou, které to v krátkém dresu na ramínkách v předklonu móóóc sluší .

V Řevnicích se ještě domlouváme s Icem, Alánkem a Orlíkem, že absolvujeme výlet, na který nás navnadil nepřítomný Diablo . Jedeme tedy na trasu Halounských okruhů. Hned od začátku nás prohání odpočínutý Alánek, kterému musíme připomínat, že se jedná o výlet (tak to přesně nazval Diablo a my s ním plně souhlasíme). Nakonec je přeci jen rozumný a jedeme opravdu pohodu. Projeli jsme skoro celou trať jen škoda, že za Koněprusy jsem kluky špatně navedl a udělali jsme si jedno neplánované kolečko. Po tomto zabloudění a celkové harmonii jízdy se domlouváme, že by bylo fajn navštívit jednu z místních hospůdek a vyzkoušet zdejší chmelový nápoj. Tuto pauzu vítám, zejména proto, že už dostávám hlad. Vepřové na paprice se šesti je správná výživa šampionů . Vše zalévám Gambáčem a můžeme pokračovat směr Praha. Jedeme přes Řevnice, Dobřichovice (tady se odpojuje Alánek), Černošice, Zbraslav, Točnou, Hrnčíře na jižní město. V každém kopečku zlobí Ice, kterému stačím jen tak, tak a zejména jeho nástupy v kopci na Točnou mi berou poslední zbytky sil. Nakonec jsem rád, že po 135km dorážím domů a těším se na sprchu!

Nevím jak ujedu 250km na Šumavě průměrem přes 28, ale možná se stane zázrak a aspoň dojedu. Kluci děkují za krásný výlet, jsem opravdu na kaši.